

379 70443

REISMANN IRMA
VERSEI

170443

Melegszóval és szeretettel adom,
 hogy tiha gondolt könyvü de me-
 héi lapjainak muosaviradua aki
 részt igazán megosztodis Lőssád.

Vagppárosly 1934 február 20, an

Ymua

Reismann Irma versei

NYOMATOTT JELLINEK EDE KÖNYVNYOMDÁ-
JÁBAN SATU-MARE 1926.

Ebből a könyvből ötven számozott amateur és tíz névre szóló példány készült

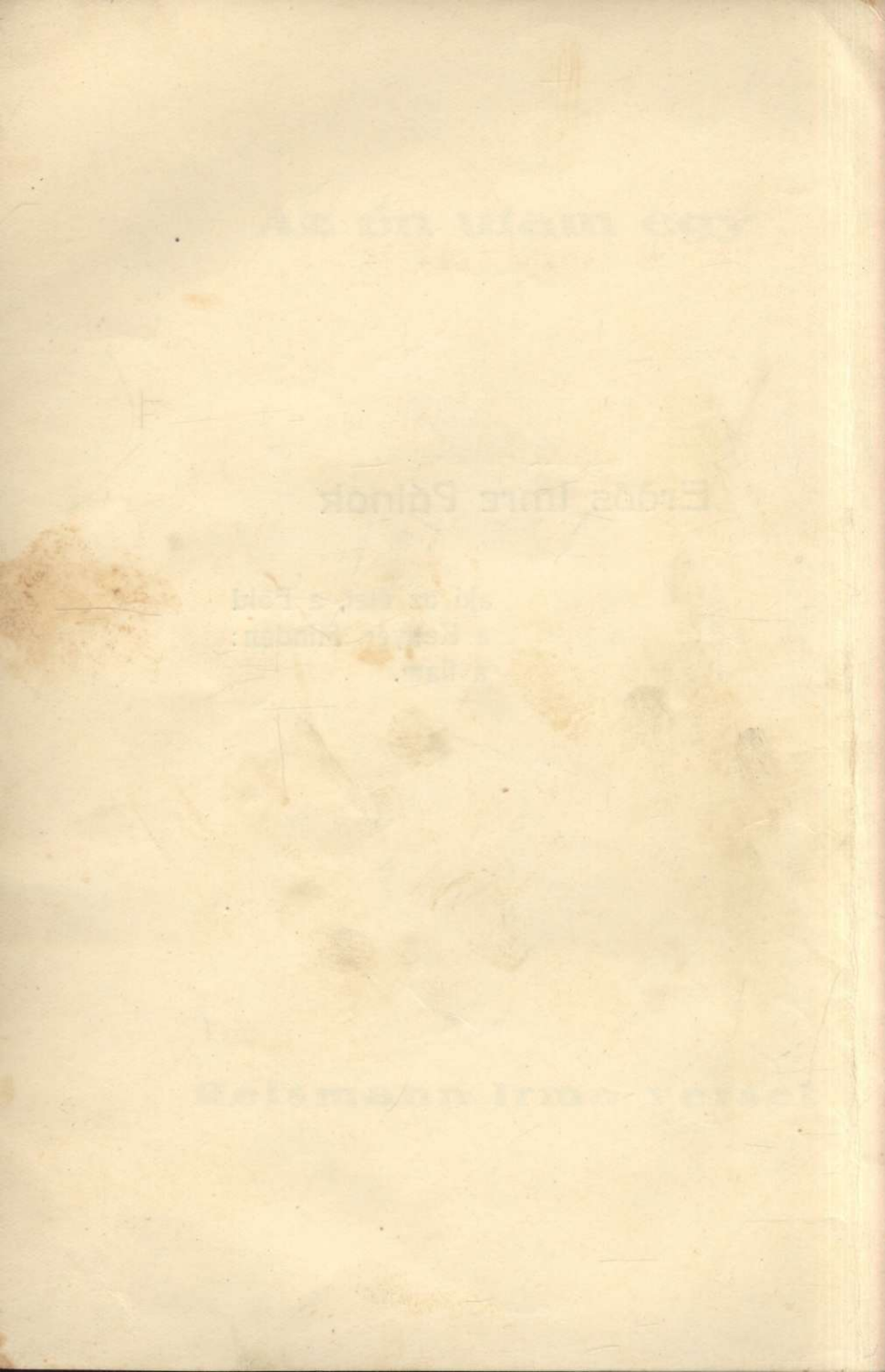
ÉDESANYÁMNAK,
ADY LŐRINCSENEK,
DÉNES SÁNDORNÉNAK,
P. TESSITORI PORÁNAK,
DR. LÁNYI ERNŐNÉNEK,
DR. BARBUL ILLÉS KÁROLYNAK,
BAKKAY BÉLÁNAK,
GISZKALAY JÁNOSNAK,
KAIZLER KÁROLYNAK,
NAGY SÁNDORNAK.

Az én utam egy

Reismann Irma versei

Erdős Imre Pálnak

aki az élet, a Föld
a Kenyér, Minden:
a fiam.

Szeretnék.

Szeretnék irni rólad kis fiam
zengő bűbajos dalokat.
A jövő színes aranyfátyolán
szőni napfényes álmokat.

Szeretnék irni rólad kis fiam
csillogó, szép tündérmesét,
csokorba kötve reményem, vágyam
és egyszer útadra szórni szét.

Szeretnék irni rólad kis fiam
gyöngybe foglalva minden sorom,
de tollam gyöngye, dalom elcsitul
és könnyek peregnek halkán arcomon...

Áldott a jövőd.

Csöndes, néma vágyak temetőjét jártam,
lelkem bús terhétől megroskadt a vállam.
Bolyongtam céltalan a vak éjszakában,
az álmaim útját, merre, hol találjam?

Kacagó napsugár fehér lepkeszárnyon
gyöngé harmathullás vadvirágos tájon.
pirosló hajnalon, aki csókra vágyón
megjöttél, üdvhozóan áldón.
Éltem, üdvöm, reménységem,
napnál, drágakőnél drágább kincsem
nékem, ahova leteszlek szentté válik a hely,
Te vagy ki könnyimet felfogja, a kehely,
Bánat, bú, szenvedés elsuhan a multtal
s megtelik a lelkem csöndes áhitattal!

1916. november 2.

Útról.

Ne félj kedvesem, hogy elszakadtam tőled
gondolatom ugyanis ott van körülötted.
Bizó erős hittel keresem az utat, ahol az életünk
bodogsághoz juthat.

Remény rögzös az út, fáradtan megállok,
csüggedő lélekkel halkán hozzád szállok.

Magamhoz szorítlak forrón, égő vággyal
s elcsitul a lelkem gyötrő, bús gondjával.

Ne félj édes, egyszer, jövőnk tündérálma
lesz a mi éltünknek aranyló sugára.

Elmegyünk majd messze, ohol nincsen Bánat,
s nem öntözi könnyem rózsás kis orcádat.

Megfogjuk a kezünk, soha el nem válunk,
hulló orgonával hintjük be az utunk.

Azután mindig csak dalolunk, kacagunk,
mindig csak kacagunk . . .

Kérés.

Jöjj közelébb hozzám kis fiam,
Hajtsd vállamra kicsi fejedet.
Fehér kezednek puha bársonya,
Simitsa el a sötét felleget.

Ne kérdezd hogy merre, hol bolyong a lelkem,
Hova lett a nótás kacagó jó kedvem,
Mért nem szől a dalom csengő boldogságról
Illatos hófehér hulló orgonákról.

Ne kérdezd hogy merre, hová visz az utunk
Sötét bánat úton merre hová jútunk!
Okos kicsi fiam éltem fénysugára,
Ne hallgass a lelkem felsíró szavára.
Míg vágyai adnak aranyszárnyakat
Álmodva csodás, bűvös álmokat,
Pirosló tüzes új élet felett,
Egy-egy gondolatot csöndben eltemet . . .

Ha fájó bús szava néha felzokog,
Ne kérdezd ismét merre, hol bolyong?
Hajtsd vállamra kicsi fejedet,
Simitsd el a fájó sötét felleget!

Fájó gondolatok.

Fájó gondolatok szálljatok el messze,
amig rátaláltok szerető szivekre.
Áldott csöndes hajlék rátalállok könnyen,
mutatja az utat az én hulló könnyem.

Öleljétek körül azt a kicsi ágyat,
hófehér csipkék közt az én angyalkámat.
Leheljétek csókom hamvas szép arcára,
vigyázatok boldog mosolygó álmára.

Fájó gondolatok szálljatok el messze,
soha, soha többé ne jöjjetek erre.
Vigyétek el ami emlékeztet másra
mint az én kis fiam gügyögő szavára.

1917. Zilah.

Az én utam egy.

Elibém ha jönne fehér paripán vértesen
mesék hős harcos leventéje,
ablakom hideg vasát homloka tüze új
lángra gyujtaná,
dal, vad szerelmes lázas sikolya vágynak
keresztültörne erdőt, hegyet,
hozzámig elérne —
mennék tétova gyenge léptekkel,
a meg nem élt új álmoknak útján
elibém ha jönne mesék hős harcos leventéje,
tüzes fehér paripán —
hitem, reményem, kincsem,
könnyem bánatom részese,
két kicsi karod, gyenge hajtásu
örökzöld folyondár,
életem,
e bús magányos törzset ölelje át
kinzó örök szerelemmel,
elvakult két szemem, hogy látva meglássa,

Te vagy nekem Minden.
Az Élet, a Föld, a kenyér.
S az én utam nem lehet más,
az én utam egy.

Szatmár 1924. december.

Altató.

Aludj kicsi fiam csöndesen békével
Álmodjál a csillagok tündöklő fényével.
Anyakéz vetette puha fehér párnád
Átöleli meseország tündérszép világát.

Aludj kicsi fiam legyen álmod boldog.
Fáradt bús szárnyakon ha szállnak a gondok
Virrasztó éjfélnék halovány bús fénye
A te kicsi álmod jaj utól ne érje.

Aludj kicsi fiam csöndesen békével
Álmodj a madárcák vidám énekével.
Őrködve őrködöm míg kerül az álom,
Hallgatag lemondó őszi éjszakákon.

Aludj kicsi fiam, ha majd jön a reggel,
Ébredj napsugáros mosolygó jó kedvvel,
Virrasztó éjfélnék halovány bús fénye
A te kis világod jaj össze ne tépje,
Jó gyermekek álmát a szeretet védje!

Az élet kapuján.

Ma nagy-nagy útra indulunk
én csöpnyi egyetlen iskolás fiam.
Óh hogy megálmánám az Idő vaskerekét,
álmodni még veled ezer tündérmesét.

Ma elengedem gyöngé erőtlén kis kezéd,
félő remegéssel hogy rálépsz az útra.
Gáncsos, rögös a föld, nehéz megállni rajt,
ki bántást nem ismer, csak boldog
víg kacajt.

Áldott az Út amelyen elindulsz.
Az Ige, mely hitet ád az útra,
A Szó, mely ölelőn feléd tárja karját
az élet, mely megnyitja szent kapuját!

1922. szeptember.

Ketten boldogan.

Szeretném megfogni drága kis kezéd
Én csöppnyi egyetlen kis fiam.
Halk őszi virágok bús nászi éjjelén
Elmenni ketten, csöndben boldogan,
Vágyak messziről fénylő álomszekerén.

Szeretném megfogni drága kis kezéd
Én csöppnyi egyetlen kis fiam,
Aranyosszárnyu vad tűzparipán
Elmenni ketten, csöndben boldogan,
Pirosló álmok új pirosló útján.

Szeretném megfogni drága kis kezéd
Én csöppnyi egyetlen kis fiam
És menni a vad forгатagba: Élet.
Félő remegéssel megőrizni addig,
Aztán bús anyai szívvvel odaadni Téged.

Ha majd öreg fakó lesz az arcam,
Gyöngé reszkető most erős karom,

S régi elmúlt álmok kísérek a Multból
Míg fájó ezernyi dalával elpihen a lelkem.

— — — — —
E rövidke úton Te vezess majd engem !

Templom előtt.

Látod kicsi fiam, ez az Isten háza,
Innen száll a lelkünk forró imádsága.
Ő adja kenyerünk, legyen neve áldott
Hogy termőföld öleli át ezt a szép országot.

Meleg ruhát ad a fázló, didergő árváknak,
Egy-egy morzsát szegény éhes madárcáknak
Békét a házukba, hitet, boldogságot,
Ézerszinü bársonyszirmu illatos virágot.

Ha boldog, vagy rögös lesz az Élet útja
A jó Isten házát ne kerüld el soha.
Kis szived vágyait minden reménységed,
Bízó erős hittel Ő adja meg néked,
Jóságos kezével óh áldjon meg Téged

Én fiam.

Mikorra vágyaink szent kapuja tárul,
nagy meglátások biborló kelyhe
csordultig telített izzó hittől árad,
sejtések mély, lentről feltörő új útja
hajnalán, Melletted lenni vágyom.
Ifjuságomból karodba, e karcsu fehér
indákba beönteni erőm. Erős légy, harcos
bátor, férfias.

Szemem égő fényéből a szent mindentölelő
új alkotásvágyat. A hitet, az édes boldog
kacagást. Hajam selyméből az álmodó
szűz mesevilágot. Pirosuló ajkam égő lángjából,
Rád csókolni mámoros alkonyok forró illatát.
S szavam csöndes, halk muzsikájával
átölelni Körülötted az Élet zengő örök
tavaszát!

Mikorra vágyaid szent kapuja tárul,
nagy meglátások biborló kelyhe,

csordultig telített izzó hittől árad,
én fáradt megtört magamnak
rajongó hitével, Melleted lenni vágyom.
Én fiam.

Már iskolába jár.

Már iskolába jár, már gondjai vannak.
Oldalán táská, szemében büszkén égő láng.
Ajkán igaz szók betűje szánt.
Már nem kell játék, nagynéha még a ló
A Szellő, a Bársony, meg a két kis csikó
Száguldjatok, hahó-hahó.

Még tiszta, mint a mező illatos fűszála
Pipacsvirág szirmán csillogó fénypára.
Szárnyatlan csipogó éhes kis madárka.
Én üdvöztető balzsamos betűim,
Mutassátok meg az Élet igaz útját.
Kicsi szívében erős hittel, vigyétek rajta át!

Édesapàm.

Ajándék.

Fogadja el a lelkem
ezernyi csöndes bús dalát.
Letarolt mezők tűzrózsáin át
fehéren omló puha bársonyát.

Napsúgár nincs rajta.
Ködbevesző bánat bús szava.
Tündérálmok fátyolos hangján
vissaszálló halk melódia.

Fogadja el a lelkem ezernyi
csöndes bús dalát,
im átnyujtom. Fehér virágként
tobzódó, tüzes mámorát.

Az én gazdagságom.

Az én gazdagságom nem arany sugára.
Nem a gyémánt fénye, rubin csillogása.
Pompázó gyöngyöknek tűzbeszökő lángja,
Szegény embereknek más a gazdagsága.

Enyém az erdőnek valamennyi fája.
A pipacsos mező harmatos fűszála.
Munka után este a nyugalom csöndje,
Elhagyott kis árvák titkon törölt könnye.

Enyém a rózsának bársony simasága
A futó felhőnek titkos suttogása.
Biborló hajnalnak kacajthozó álma,
Az életnek minden-minden mosolygása.

S az én világomnak kincse, gazdagsága,
Belefér egy csöndes forró imádságba.
Halk panaszló sorok bús álmaim szőtte
Két parányi kis kéz puha ölelése,
S áldott az én szívem gazdag szegénysége.

Édesapám.

Ha mesélne a csend, elmondaná titkon,
Hányszor gondoltam Rád, álmodtam Teveled.
Ha megcsókolhatnám áldott két kezed,
Elmondanám, hogy minden elveszett.

Az erdő suttogó lombkoronáival
A rét hol megpihent jóságos szemed,
A kert, a földek a falusi házunk,
Mióta elmentél, ez mind-mind elveszett.

Oly sokat meséltél egy szebb, jobb jövőről,
Ha öledbe vetted csöpp kicsi jószágunk.
Igérted: lovat kap, igazít, nem fából,
Imádságot szóttél gügyögő szavából.

Mi árváid között Ő lett a legárvább.
Nevető kék szeme most csak könnyeket lát.
Nincs ki ölebe vegye, mesét mondjon, játszon,
Fekete csend ül a boldog kis házon:

Én édes jó Apám, titkon halk éjszakán,
Tedd kicsi fejére áldón két kezed,
Vigyázz reá, őrködj hófehér kis álmán,
Ne tudja, hogy minden-minden elveszett . .

Nántü, 1919.

Köszönet.

Hogy egyszer titkon boldog voltam
és feledtem multat, szenvedést,
asszonyos forró kézfogással
fogadjon el egy köszönést.

Hogy szebbnek láttam az Életet,
illatosnak a rózsa bársonyát,
kacagóbbnak az orgonaágon szóló
pacsirta vig dalát.

Nem történt semmi. Egy bársonyos tekintet,
egy kézcsók. Egy pillanatnyi csend.

A hold ezüstös fátylát hullatta ránk,
s a csillagok mosolyogtak fennt.

S hogy mégis-mégis boldog voltam
és feledtem multat, szenvedést,
asszonyos forró kézfogással,
fogadjon el egy köszönést!

Este.

Halk suhanó álmok tomboló tüzén
mosolyogva int egy elmosódó kép.

— — — — —

Ne kutasd merre, bús nagy mezőkön láttam
aranykalászos pipacserdők ölen,
vagy álmok csillogó ezüstös taván
virrasztó éjek néma tükörén?

Ne kutasd mikor. Most hazudni kell.
Az Élet fényes örömsugárán árnyak üldöznek
emlékezések. Rád emlékezni fáj.

Ne kutasd meddig. Már rám csillog a Vágy.
Kisért. Óh mint gyűlölöm, leborulva áldom
hívó lángszavát. Ne kutasd hová.

A szerelmem megvéd engem. Bánat asszonyát.

— — — — —

Látom a Multam. Este. Jó emlékezni rád.

Keresztúton.

A bolyongásban egy testvéremnek.

Fáradt bús megtépett vándorai a Sorsnak
szent céltalan örök tévelygői Mi.

Utunk lassu, tompa suhanás a megáradt
könytengernek árján,

hajónk néma nincstelen hite a hitnek,
az Élet szép, és mi nem láttuk látve
szépnek lenni az Életet.

Most pihenj. Álmaink hajóján bevonom
a megtépett, csöndes vágyvitorlákat.

Ne nézz vissza. Messze, csillogó fényű szent
csoda világol. Aranyló köntöse biboruszályán
felénk suhan az álom, dal vad tüzes lángja
lángol,

míg elvakult két szomorú vándor
lehajtott fejjel, keresztúton állunk.

Lábunk — könny fakadt nyomán.

Dalunk elhalt tompa, meddő éjszakákban,
álom nem ölelt, simogató meleg szónak
nem hallottuk hangját,

és nézd, én fáradt gyöngé két asszonyi karom
mégis kitárom örök áldó szerelemmel,
az Élet szép, az Élet világol,
és mi fáradt bús vándorai a Sorsnak
miért hogy várunk?
Miért hogy várunk?

1925 január.

Bocsásson meg.

Bocsásson meg, tudom hogy haragszik.
Merész voltam, büszke, dacos és hibás.
Mi versetkönnyező szent kevés asszonyok,
igaznak éljük a dalt, mienk az álmodás.
Bocsásson meg, óh jól fog illeni
megértő mosoly szája szögletén,
s mi átölelte lázas bús dalom
vágyat csókolva drága két szemén.
Bocsásson meg én szomorú vétkem.
Küldöm ezernyi csöndes éjszakán
piros köntöse sikló uszályán,
büszke dacos hitem: megbocsát . . .

Hópelyhek.

Szivemben új vágyak kelnek
Csillogó fehér hópelyhek.
Halkan titkon megremegve
Suhannak be a lelkembe.
Bánat sötét búsvilága
Szenvedések vérvirága
Viruló új hitre ébred.
Mosolyogva újra éled.
Szivemben új vágyak kelnek
Napsugárra dalra lelnek,
És csendesen helyet kérnek
Messze megtért régi képek.

Egy könyv margójára.

Magának irok, pár sor lesz csupán,
és mindegyik sorban elküldöm a lelkem.
Mint leheletkönnyű alt-nieu porcellán,
nagy kristályvárból leomló tüzes tulipán,
halk bús melódiák régi aranyhárfán,
tündérmesék álmodók ajakán —
minden mi vágy, minden mi élet,
a mező a virág, minden ami éled
Magának küldöm. —

S mig a tavasz égő vágya tombol,
és orgonák nyílnak dús lehajló lombok.
Magának irok. Pár sor lesz csupán,
és mindegyik sorban elküldöm a lelkem. —

Tudom.

Tudom nem kergeti az Élet vad árja,
nem jár a szenvedés boldogok nyomába.
Nem érzi a szónak súlyát álmokon keresztül,
bolyongani árván. Egyedül, egyedül.
Nem hallja úgy néha csitt! kísértet járna,
vagy a kandallóban égő rőzse lángja?
Mintha feljajdulna, sirna panaszkodna.
Nem figyel úgy néha a beszélő csöndre
mintha tündérajka kérdezne, mesélne
Multról. Elfelejtett csókról kacagásról,
mámoros tavaszi orgonanyillásról,
vissza-visszatérő szomorú daláról.

— — — — —
Ha suhanó ezárnyán halkan visszatérne,
szenvedő bús éltém odaadnám érte, —

De jó lenne.

Dr. Both Istvánnak.

De jó lenne messze bús mezőkön járni,
Elhagyott útakon virágot találni.
Egypár halk accordot dalolni az éjbe,
S bámulni a csöndes örök semmiségbe.

De jó lenne ismét kisleánynak lenni,
A Magura alján pillangót kergetni.
Leeresztett hajjal fiús matrózblúzba
Már semmitsem látni a lázas nagy multba.

De jó lenne lopva egy percre megállni,
Elvesztett álmokat újra megtalálni.
Büszke erős hittel dacolni a Mával
S életet temetni fáradt mosolygással.

Ámen.

Ámen.

Dénes Sándornénak.

Ti szép boldog és okos asszonyok.
Szemetek égő fénye nem tűz éji virrasztástól,
arcotok habos bársonyán a pír,
nem fakul bús anyai gonddá. Forró,
tüzes hajnalba táncoljátok ifju véretek
izzó mámorát, vadul. Vakon. Nem láttok.
Enenmagatoktól nem látjátok Őt.

— — — — —

Lassu, csukódó szemekkel aluvását várni.
Kis apró vánkoso. Halkan bépólyálni.
Csitt fel ne rettenjen. Jaj most üt az óra.
Leszáll a csend, álmodik a gyermek.

— — — — —

Ti szép, boldog és okos asszonyok,
Forró tüzes hajnalba táncoljátok csak
ifju véretek izzó mámorát. Vadul. Vakon.
Ne lássátok. Enenmagatoktól ne lássátok Őt.

— — — — —

Mi vajúdó asszonyi gyönyörűségben
Egytestvéreim! Forró lázongó vérünk
sikoltó jajját elcsitítjuk, csendes, halk,
lélekzetfojtva mindent átölelő szent
anyai csókkal.

Évfordulón.

Hamvadó üszkös hunyó parazsak
Tompá fénytelen útja messzi világol.
Lomha suhanó árnyak sötétlő nyomán
Valaki halk aranykődön gázol.

Biborló ékes lángszinű palástját
Szétbontja álmok izzó tüzes alkonyán,
S lengő hófehér szirmok suttogó lombján,
Vágyak dalolnak halk muzsikát.

Hamvadó üszkös hunyó parazsak
Tompá fénytelen útján Valaki megáll.
Biborló ékes lángszinű palástját lobogja
S a Bánat csöndben rátalál.

Láttalak vérezni.

diósadi **Ady Lőrincnének**

Láttalak vérezni. Szent meggyötört,
hét törrel átütött bús anyaszivedből
könnyeket vérezni.

Csillogó hajadnak ezüstös fonalán,
messze elmúlt nyárnak, soha meg nem térő
csöndes boldogságnak tükörébe nézni.

Láttam a mosolyod halvány drága mását
néma, eltitkoló váradi út után,
az elmúlt időnek, elmulott varázsát.

Láttalak gyötrődni, Tompa bús vádjával
az örök miértnek zokogva zokogni
mig dalolt az élet tanítványok ajkán.

Láttalak vérezni. Így senkisémet látott,
csak a lelkem gyöngé nincstelen fényével
én láttalak Téged, a megáradt bús
könypataknak útján, elfeledve álmot,
hitet és glóriát,

szent meggyötört, hét törrel átütött
bús anyasziveddel, járni a Golgotát.
Láttalak vérezni.

Soha ki nem mondom.

Vérvörös virágok puha fehér hóban,
könytől gyötrött éjek bús asszonyi vágya,
opálos gyöngyszemek lázas suttogása,
mind elfér egy szóban.

— — — — —

Soha ki nem mondom.

Fekete nagy bűnök acéllánca csörren.
Roskadó vállamon meggörnyedve jönnek
megtépett ruháján vakító nagy hitnek,
ezernyi rubintok, egyetlen egy szóban.

— — — — —

Soha ki nem mondom.

Én nem vagyok.

Ma különös, álmos eső veri az ablakom,
szárnyát csapkodó vad madár
panaszló jajjában alamizsnát sikolt a szél.
Rőt sárga lángja lobogó lángnak
átöleli piros rózsáját a falnak.
Éj köntösébe burkolt nő-alak, — árnyak.
engem ne lássanak. Szemem csillogó
fényét látni hiu vágya hívő embereknek,
kik szerettek. Én nem vagyok.
Kacajom — hát igaz volt? Vágyam volt ilyen?
Lovagjaim: hős életharcokban megtépett
vitézek sorakoznak. Már nem látszom.
Már összefutnak fejemen a lángok.
Ólmos eső veri az ablakom,
az Élet-gyönyör imája kibugyan
a számon, de én nem vagyok.
Én már nem vagyok.

Te látod Uram.

Fel nem panaszlom vad mardosó szóval,
az Élet útját fáradtan hogy járom.
Élesre csiszolt ónszürke kövein
egy-egy vágyat hogy eltapos a lábam.

Könnyet nem ontok omló dus patakként
álmok aranyló csodája, hogy messze elmarad,
tüzes illatos forró alkonyi mámor,
biborkelyhéből lopva nem fakad.

Ajkam bús szaván halk apró sikolyok,
nem törik igába csengő kacajom.
Te látod Uram, vért porzik az útam,
s megtépett hitem mégis akarom!

A CIMLAPOT KAIZLER KÁROLY RAJZOLTA.

